

har et ganske anderledes stort Omfang og en ganske anderledes indgribende Betydning. Den drejer sig om Udvikling og Montering af den ulovlige Fæstning. Det er det, der er Hovedsagen her. Hovedsagen er ikke, om Krudtmagasinerne skulle flyttes fra København, men Hovedsagen er, hvor de skulle flyttes hen. Og her har Finansudvalget efter min Mening paataget sig en Kompetence, som det aldeles ikke har. Jeg har stadig lyttet efter de Udtalelser, der ere faldne om denne Sag — formodentlig vil det ærede Medlem for Løvel svare paa, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) —, men jeg er stadig bleven bestyrket i den Tro, at man næsten ved alle Midler har ønsket at faa Socialdemokraterne i Finansudvalget med til denne Sag. Man har søgt at lokke os som Københavnerne, man har søgt at true os med at sige, at skulde Sagen frem som en Lovgivningssag, skulde Københavns Kommune nok faa Lov til at spæde til. Man har paa den forskelligste Maade søgt at faa os bundne til denne Sag, fordi man har følt, at det var en ganske vigtig Sag, den, at vi Socialdemokrater vare med til ligesom at gøre det første Skridt til Godkendelse af den ulovlige Fæstning, der ligger der ude. Man har paa alle mulige Maader villet have os med. Men jeg siger, at der har Finansudvalget begaaet noget, som ganske overskrider dets Kompetence. Den Sag var af en saadan Art, at den burde være forelagt her som en Lovgivningssag.

Det ærede Medlem for Løvel sagde: Ja, men naar Regeringen ikke maa henvende sig til Finansudvalget, skal den da henvende sig til samtlige Medlemmer her i Salen, til os privat eller til de politiske Grupper? Hvilke Konsekvenser vilde dette ikke have? Jeg forundrede mig, da jeg hørte det ærede Medlem tale saadan. Det kunde aldrig falde mig ind, at alle vi 114 Folketingsmænd og 66 Landstingsmænd privat skulde træde i Stedet for Rigsdagen. Nej, jeg mener rigtignok ikke, at Ministeriet privat skulde forelægge en saadan Sag for os, men Ministeriet skulde gøre det for Lovgivningsmagten. Hvad var der til Hinder for, at Ministeriet havde forelagt et Lovforslag om vedkommende Krudtmagasiners Flytning, og hvor de skulde flyttes hen, om Midlerne dertil osv.? Det er det, vi have forlangt, at den Sag skulde have været behandlet aabenlyst. Det, vi have kritiseret, er, at den er bleven behandlet i det skjulte.

Det ærede Medlem for Løvel kom ind paa min Omtale af Militærkommissionen og vilde stadig forsvare den Mulighed, som jeg synes maa være meget nærliggende, siden det ærede Medlem stadig vil forsvare den, at det ærede Medlem og mange af hans Meningsfæller fra at være Fæstningens Modstandere, den Gang de gik ind i Kommissionen, kunde gaa ud af den som Fæstningens Venner og Tilhængere. At det ærede Medlem stadig gør det, er i for sig ganske trist, thi det viser, at denne Mulighed er i høj Grad nærliggende, ellers vilde man ikke være saa ivrig for at forsvare den. Han sagde: Det er den naturligste Ting af Verden. Men han forveksler stadig Opfattelsen af Enkelthederne med Synet paa det hele. Den Mand, der i sit offentlige Liv er kommen til den Overbevisning, at Fæstningen er landsskadelig, at Danmark overhovedet ikke kan forsvare sig, kan dog ikke ved at faa med en hel Del militære tekniske Enkeltheder at gøre, komme til en anden Overbevisning. En Mands Syn paa Danmarks hele økonomiske, politiske og historiske Stilling bliver dog ikke anderledes, fordi han faar Oplysning om en Del tekniske og militære Enkeltheder. Det ærede Medlem forveksler og forveksler med Villie Synet paa det hele og Synet paa de militære Enkeltheder.

Formanden: Jeg minder det ærede Medlem om den skridende Tid.

Borgbjerg: Jeg skal saa slutte.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem, hvem jeg i øvrigt ikke videre skal imødegaa i Dag — Fremtiden maa jo saa vise, om den Kur, han har været under, har hjulpet eller ikke —, beklagede sig blandt andet over, at han ikke havde faaet noget Svar paa, hvad der nu skal ske for at faa Mureren gift. Det er med fuldt Forsæt, at jeg ikke har svaret det ærede Medlem derpaa. Man skal jo ikke svare paa alt, hvad man bliver spurgt om. Forholdet er jo simpelthen dette, at naar det ærede Medlem bare vil give Tid, saa vil han jo ad Erfaringens Vej faa at vide, hvad der skal ske, men Tingen er jo den, og det er der jo ikke noget at sige til, at det ærede Medlem har ingen Tillid til Regeringen, og derfor passer han saa frygtelig paa for at faa Svar. Jeg er vis paa, at den kære Murer venter med urokkelig Tillid til mig paa at se, hvad der nu skal ske, for at han uden at udtræde af Folketirken kan blive gift, hvis han da ikke er